

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

TERUGDRIJVING

Op 21 november 2021 om uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, P.V. inspecteur.....

de heer : naam A. voornaam A. Y.

geboren op 14.12.1972 te Lome geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Verenigd Koninkrijk wonende te Verenigd Koninkrijk houder van het document paspoort nummer (...)

afgegeven op : 04.03.2014 houder van het visum nr. : niet van toepassing

afkomstig uit LOME met Brussels Airlines (SN278), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(A) [...]

(B) [...]

(C) [...]

(D) [...]:

X (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart naar Luxemburg te willen doorreizen om er te gaan werken als beveiligingsagent. Betrokkene verklaart dat zijn werkgever, een interimkantoor, zal instaan voor hem en kost en inwoning zal verschaffen. Betrokkene is niet in het bezit van een arbeidscontract of een tenlastenneming noch een uitnodiging. Betrokkene kan geen enkel document voorleggen welk zijn reismotief kan staven. Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: arbeidscontract, uitnodiging, tenlastenneming.

(F) [...]

(G) [...]

(H) [...]

X (I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°) 2

Reden van de beslissing:

Gezien de bepalingen voorzien in het Koninklijk besluit van 28 oktober 2021 houdende de nodige maatregelen van bestuurlijke politie teneinde de gevolgen voor de volksgezondheid van de afgekondigde epidemische noodsituatie betreffende de coronavirus COVID-19 pandemie te voorkomen of te beperken, betrokkene is gevaccineerd met SINO-VAC, een door België niet erkend vaccin.

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt dat hij momenteel is vastgehouden met het oog op zijn terugdrijving, die blijkens de gegevens van de gemachtigde reeds voorzien is op 2 december 2021. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. Verweerder betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de

onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3, lid 1, 3° van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 13, 14 en 18 van het Akkoord inzake de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie (2019/C 384 I/01) (hierna: het Terugtrekkingsakkoord).

Verzoeker licht het eerste middel toe als volgt:

“Sinds 31 januari 2020 is het Verenigd Koninkrijk (VK) geen lid meer van de Europese Unie (EU). Op 31 december 2020 eindigt ook de overgangsfase.

De bestreden beslissing:

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“...Dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd krachtens artikel 3, eerste lid van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

[...] E: is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3 eerste lid 3°):

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart naar Luxemburg te willen doorreizen om er te gaan werken als beveiligingsagent. Betrokkene verklaart dat zijn werkgever, een interimkantoor, zal instaan voor hem en kost en inwoning zal verschaffen. Betrokkene is niet in het bezit van een arbeidscontract of een tenlasteneming noch een uitnodiging. Betrokkene kan geen enkel document voorleggen welk zijn reismotief kan staven. Het volgende document/ de volgende documenten kon(den) niet worden overgelegd: arbeidscontract, uitnodiging, tenlasteneming.”

Toepasselijke wetgeving:

In casu geldt het akkoord inzake de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie 2019/C 384 I/01 (hierna Terugtrekkingsakkoord)

Voormeld akkoord geldt voor burgers van het Verenigd Koninkrijk die voor het einde van de overgangperiode in een lidstaat hun recht op verblijf hebben uitgeoefend en daar ook daarna hun verblijf voortzetten (art. 10.1. b. Terugtrekkingsakkoord) (hierna Begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord).

In casu wordt in de bestreden beslissing bevestigd dat verzoeker de Britse nationaliteit heeft. Daarenboven is hij houder van een Luxemburgse verblijfstitel voor Europees onderdaan voor onbepaalde duur.

Op grond van voormelde kaart verbleef betrokkene in Luxemburg voor het einde van de overgangperiode. Hij maakt onder meer de volgende bewijzen over: de Luxemburgse verblijfskaart, die vermeldt dat verzoekers adres in Luxemburg nog werd gewijzigd in september 2020, alsook de stortingsbewijzen van zijn huur in Luxemburg in 2021.

Verzoeker verliet Luxemburg tijdelijk met het oog op de begrafenis van zijn moeder in het buitenland. Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende dat hij daarop terugkeerde naar Luxemburg om er opnieuw te verblijven. Hij werd echter tegengehouden aan de Belgische grens.

Verzoeker is aldus een begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord.

Behoud van het verblijfs- en inreisrecht van de begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord:

Het Terugtrekkingsakkoord voorziet in het principe dat de begunstigde van het terugtrekkingsakkoord zijn verblijfsrecht in het gastland behoudt. Het voorziet ook in het principe dat de begunstigde het recht behoudt om zijn gastland vrij in en uit te reizen (art. 13 en 14 Terugtrekkingsakkoord).

Hij dient hiertoe zijn bestaande verblijfstitel voor Europees burger te vervangen door een nieuwe verblijfstitel voor begunstigde van het terugtrekkingsakkoord (art. 18 Terugtrekkingsakkoord).

De termijn voor het indienen van deze aanvraag verstrijkt pas op 31.12.2021 (art. 18 Terugtrekkingsakkoord, en uittreksel uit de Luxemburgse overheidswebsite)

Gedurende deze termijn blijft de oude verblijfskaart voor Europees burger geldig, en geniet de betrokkene reeds van de verblijfs- en inreisrechten voorzien in het Terugtrekkingsakkoord (art. 18.2. Terugtrekkingsakkoord, en uittreksel uit de Luxemburgse overheidswebsite).

Verzoeker heeft een geldige verblijfstitel voor Europese burger. Hij diende tevens een aanvraag in voor een nieuwe verblijfstitel voor Begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord. Voormelde aanvraag is nog steeds hangende. Ondergeschikt verkeert hij in elk geval nog binnen de termijn om een aanvraag in te dienen. Aldus geniet hij van de verblijfs- en inreisrechten, voorzien in het Terugtrekkingsakkoord.

Meer in het bijzonder, wat betreft het inreisrecht van de begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord:

Terzake bepaalt het artikel 14.1 van het Terugtrekkingsakkoord het volgende: "1. Burgers van de Unie en onderdanen van het Verenigd Koninkrijk, hun respectieve familieleden en andere personen, die overeenkomstig de in deze titel vermelde voorwaarden op het grondgebied van het gastland verblijven, hebben het recht het gastland te verlaten en binnen te komen als vermeld in Artikel 4, lid 1, en Artikel 5, lid 1, eerste alinea, van Richtlijn 2004/38/EG, met een geldig paspoort of geldige nationale identiteitskaart in geval van burgers van de Unie en onderdanen van het Verenigd Koninkrijk, en met een geldig paspoort in het geval van hun respectieve familieleden en andere personen, die geen burger van de Unie of onderdaan van het Verenigd Koninkrijk zijn."

Het artikel 5 van de Richtlijn 2004/38/EG, waarnaar verwezen wordt, luidt als volgt: 1. Onverminderd het bepaalde met betrekking tot reisdocumenten bij nationale grenscontroles, laten de lidstaten de burger van de Unie die voorzien is van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, alsmede familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die voorzien zijn van een geldig paspoort, hun grondgebied binnenkomen. Aan burgers van de Unie kan geen inreisvisumplicht of soortgelijke formaliteit worden opgelegd.

[...] 4. Wanneer de burger van de Unie of het familielid dat niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, niet over de vereiste reisdocumenten of, in voorkomend geval, de nodige visa beschikt, stelt de betrokken lidstaat deze persoon alvorens tot uitzetting over te gaan binnen redelijke grenzen in de gelegenheid de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Aldus behouden de Begunstigden van het Terugtrekkingsakkoord hun recht om het gastland vrij in en uit te reizen, zonder dat de Belgische overheid bevoegd is om bijkomende voorwaarden op te leggen, en met name te eisen dat bewijsstukken zouden worden overgemaakt ter staving van het voorgenomen doel van de inreis. De bestreden beslissing is manifest nietig.

Verzoeker wijst er in de feiten uiteenzetting op dat hij houder is van een Luxemburgse verblijfstitel voor Europees onderdaan en dat hij in Luxemburg ook verblijft. Hij stelt dat hij tijdelijk naar Togo is teruggereisd omwille van de begrafenis van zijn moeder. Verzoeker stelt dat hij onder de gelding valt van het Terugtrekkingsakkoord. Hij stipt aan dat dit akkoord geldt voor Britten die voor het einde van de overgangperiode in een lidstaat hun recht op verblijf hebben uitgeoefend en daar ook daarna hun verblijf voortzetten (artikel 10.1.b van het Terugtrekkingsakkoord). Hij stipt aan dat niet wordt betwist dat hij de Britse nationaliteit heeft. Hij onderstreept dat hij in het bezit is van zijn Luxemburgse verblijfstitel voor Europees onderdaan en reeds verbleef in Luxemburg voor het einde van de overgangperiode, hetgeen blijkt uit zijn Luxemburgse verblijfskaart, die vermeldt dat zijn adres in Luxemburg nog werd gewijzigd in september 2020 en uit stortingsbewijzen van zijn huur in Luxemburg in 2021. Verzoeker concludeert dat hij aldus een begunstigde is van het Terugtrekkingsakkoord. Vervolgens wijst verzoeker op onder meer artikel 14 van het Terugtrekkingsakkoord waarin wordt voorzien in het behoud van het recht om het gastland vrij in en uit te reizen. Verzoeker erkent dat hij zijn bestaande verblijfstitel voor Europese onderdaan dient te vervangen door een nieuwe verblijfstitel op basis van het Terugtrekkingsakkoord maar dat de termijn voor het indienen van de aanvraag pas verstrijkt op 31 december 2021 (artikel 18 van het Terugtrekkingsakkoord + info van Luxemburg in bijlage bij verzoekschrift). Gedurende die aanvraagstermijn blijft de oude verblijfskaart geldig en geniet verzoeker van de inreisrechten, voorzien in het Terugtrekkingsakkoord (artikel 18.2 van het Terugtrekkingsakkoord). Verder citeert verzoeker artikel 14.1 van het Terugtrekkingsakkoord evenals artikel 5 van de Richtlijn 2004/38/EG waarnaar in die bepaling verwezen wordt. Kernbetoog en conclusie van verzoeker is dat hij het recht heeft om het gastland vrij in en uit te reizen zonder dat de Belgische overheid bijkomende voorwaarden mag opleggen en bijvoorbeeld mag eisen dat bewijsstukken worden overgemaakt ter staving van het voorgenomen doel van de reis.

Thans heeft de gemachtigde in eerste instantie toepassing gemaakt van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° [...];

2° [...];

3° *wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;*” (eigen onderlijnen)

Deze bepaling vormt, zoals verweerder ook terecht benadrukt in zijn nota, de omzetting van de artikelen 6 en 14 van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscore).

Artikel 6 van de Schengengrenscore luidt als volgt:

“Toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen

1. *Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:*

a) [...]

i) [...];

ii) [...];

b) [...];

c) *het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;*

d) [...];

e) [...].

2. [...]

3. [...]

4. [...]

5. *In afwijking van lid 1:*

a) *wordt onderdanen van derde landen die niet aan alle in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, maar wel houder zijn van een verblijfsvergunning of een visum voor verblijf van langere duur, toegang verleend tot het grondgebied van de andere lidstaten met het oog op doorreis zodat zij het grondgebied kunnen bereiken van de lidstaat die de verblijfsvergunning of het visum voor verblijf van langere duur heeft afgegeven, tenzij hun namen zijn vermeld op de nationale signaleringslijst van de lidstaat waarvan zij de buitengrenzen willen overschrijden, en de signalering vergezeld gaat van instructies om de binnenkomst of doorreis te weigeren;*

b) [...]

c [...]” (eigen onderlijnen)

Artikel 14 van de Schengengrenscore luidt als volgt:

“Weigering van toegang

1. *Indien een onderdaan van een derde land niet aan alle in artikel 6, lid 1, vermelde toegangsvoorwaarden voldoet en niet tot de in artikel 6, lid 5, genoemde categorieën personen behoort, wordt hem de toegang tot het grondgebied van de lidstaten geweigerd. Dit laat de toepassing van de bijzondere bepalingen inzake asielrecht en internationale bescherming of inzake afgifte van een visum voor een verblijf van langere duur onverlet.*”

2. [...]

3. [...]

4. [...]

5 [...]

6 [...]” (eigen onderlijnen)

Uit de samenlezing van de geciteerde regelgeving blijkt dat de gemachtigde aan derdelanders de toegang tot het Schengengrondgebied kan weigeren wanneer de verzoeker, “zo *nodig*”, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf. Uit lid 5 van hetzelfde artikel 6 van de Schengengrenscore blijkt dat aan onderdanen van derde landen die niet aan alle in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, waaronder bijvoorbeeld het aantonen van het doel van het voorgenomen verblijf, maar wel houder zijn van een verblijfsvergunning of een visum voor verblijf van langere duur wel de toegang moet worden verleend tot het grondgebied van de andere lidstaten met het oog op doorreis zodat zij het grondgebied kunnen bereiken van de lidstaat die de verblijfsvergunning of het visum voor verblijf van langere duur heeft afgegeven. Ook artikel 14 van de Schengengrenscore legt op dat de toegang wordt geweigerd aan een onderdaan van een derde land die niet aan alle in artikel 6, lid 1 vermelde toegangsvoorwaarden voldoet, tenzij die persoon tot de in artikel 6, lid 5 genoemde categorieën van personen behoort.

Zoals gesteld, is het kernbetoog van verzoeker dat hij het recht heeft om het gastland vrij in en uit te reizen zonder dat de Belgische overheid bijkomende voorwaarden mag opleggen, en bijvoorbeeld mag eisen dat bewijsstukken worden overgemaakt ter staving van het voorgenomen doel van de reis. Hij wijst op zijn verblijfsvergunning in Luxemburg en stelt dat hij conform artikel 18.2 van het Terugtrekkingsakkoord tijdens de aanvraagperiode, waarvan hij aantoont dat die in Luxemburg loopt tot 31 december 2021, kan genieten van de rechten van de potentiële begunstigen van het Terugtrekkingsakkoord. Conform artikel 14 van het Terugtrekkingsakkoord houdt dit volgens verzoeker in dat hij nog steeds kan genieten van het uitreis- en inreisrecht in het gastland, zijnde, in zijn geval, Luxemburg.

In casu is niet betwist dat verzoeker de Britse nationaliteit heeft. Hij heeft ook aan de grenspolitie zijn Brits paspoort voorgelegd. Daarnaast legt verzoeker ook zijn Luxemburgse “*attestation d’enregistrement d’un citoyen de l’Union ou d’un ressortissant d’un des autres Etats ayant adhéré à l’Accord sur l’Espace économique européen ou de la Confédération suisse*” voor. De vraag stelt zich aldus of verzoeker zich thans nog op die Luxemburgse verblijfskaart kan beroepen, die hij verkreeg als Brit die gebruik heeft gemaakt van zijn vrij verkeer, gezien het feit dat het Verenigd Koninkrijk op grond van het Terugtrekkingsakkoord officieel de Europese Unie heeft verlaten. De Britten konden nog tijdens de overgangperiode, zijnde tot 31 december 2020, op zo goed als dezelfde wijze als voorheen gebruik maken van het recht op vrij verkeer van personen (artikel 127 van het Terugtrekkingsakkoord), echter deze overgangperiode is voorbij. Het Terugtrekkingsakkoord voorziet evenwel ook in een “*aanvraagperiode*” waarbinnen de Britten volgens de regelgeving van het gastland kunnen verplicht worden tot het aanvragen van een nieuwe verblijfsstatus waaraan de rechten voortvloeiend uit het Terugtrekkingsakkoord zijn verbonden. Blijkens artikel 18, 1, b van het Terugtrekkingsakkoord mag die periode niet minder dan 6 maanden bedragen te rekenen vanaf het eind van de overgangperiode, voor personen die voor het eind van de overgangperiode in het gastland verblijven. Uit de informatie die verzoeker bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, blijkt dat Luxemburg ook voor de meeste Britten heeft geopteerd voor het verplicht aanvragen van een nieuw verblijfsdocument, met uitzondering van bepaalde categorieën zoals bijvoorbeeld de Britten die ook nog een andere nationaliteit hebben van een andere lidstaat, etc. waaronder verzoeker niet valt. De Luxemburgse regelgeving voorziet dat de Brit hiervoor de tijd krijgt tot 31 december 2021, zoals dat ook in België het geval is. De aanvraagperiode loopt aldus nog in Luxemburg. Of verzoeker werkelijk begunstigde is van het Terugtrekkingsakkoord zal aldus moeten beslist worden door de Luxemburgse autoriteiten. Toch kan de Raad er niet aan voorbij gaan dat in dit Terugtrekkingsakkoord (dat directe werking heeft blijkens artikel 4. 1 van het Terugtrekkingsakkoord) in artikel 18. 2 en 3 bepaalt dat tijdens de volledige aanvraagperiode de rechten van potentiële begunstigen van het Terugtrekkingsakkoord worden beschermd, ook in afwachting van het indienen van de aanvraag. Tijdens de aanvraag bestaat het vermoeden dat een persoon die stelt begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord te zijn, dit is tot het tegendeel bewezen wordt wanneer de bevoegde autoriteit een negatieve beslissing neemt. Het zijn de rechten als potentieel begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord, die tijdens de aanvraagperiode worden beschermd (zie ook I. DE GOLS, “De impact van de Brexit op het verblijfsrecht van onderdanen van het Verenigd Koninkrijk en hun familieleden”, *T. Vreemd.* 2021, 125.) Verzoeker verwijst in die zin prima facie terecht naar het feit dat de aanvraagperiode in Luxemburg wat hem betreft nog loopt en dat hij bijgevolg valt onder het bepaalde in artikel 18. 2 en 3 van het Terugtrekkingsakkoord.

Verzoeker leidt daaruit af dat hij op grond van artikel 14 van het Terugtrekkingsakkoord op basis van zijn huidige verblijfskaart kan genieten van de inreisrechten, voorzien in het Terugtrekkingsakkoord. Hij verwijst daarbij naar artikel 14.1 van het Terugtrekkingsakkoord dat luidt als volgt:

“1. Burgers van de Unie en onderdanen van het Verenigd Koninkrijk, hun respectieve familieleden en andere personen, die overeenkomstig de in deze titel vermelde voorwaarden op het grondgebied van het gastland verblijven, hebben het recht het gastland te verlaten en binnen te komen als vermeld in Artikel 4, lid 1, en Artikel 5, lid 1, eerste alinea, van Richtlijn 2004/38/EG, met een geldig paspoort of geldige nationale identiteitskaart in geval van burgers van de Unie en onderdanen van het Verenigd Koninkrijk, en met een geldig paspoort in het geval van hun respectieve familieleden en andere personen, die geen burger van de Unie of onderdaan van het Verenigd Koninkrijk zijn.” (eigen onderlijnen)

Het artikel 5 van de Richtlijn 2004/38/EG, waarnaar in artikel 14.1 van het Terugtrekkingsakkoord verwezen wordt, luidt als volgt: *“1. Onverminderd het bepaalde met betrekking tot reisdocumenten bij nationale grenscontroles, laten de lidstaten de burger van de Unie die voorzien is van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, alsmede familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die voorzien zijn van een geldig paspoort, hun grondgebied binnenkomen. Aan burgers van de Unie kan geen inreisvisumplicht of soortgelijke formaliteit worden opgelegd.” (eigen onderlijnen)*

Uit het voorgaande lijkt prima facie dat verzoeker zich aldus, tijdens de Luxemburgse aanvraagperiode waarin hij zich nog bevindt, erop kan beroepen dat hij het recht heeft het gastland, zijnde Luxemburg, te verlaten en binnen te komen met zijn geldige nationaal paspoort als onderdaan van het Verenigd Koninkrijk.

Uit een en ander volgt ook dat verzoeker aldus prima facie gevolgd kan worden waar hij stelt dat hij zich nog op zijn Luxemburgse verblijfsvergunning kan beroepen, zolang de aanvraagperiode voor het verkrijgen van een nieuwe verblijfsstatus in Luxemburg nog loopt, zoals in casu.

In een dergelijke situatie kan dan ook prima facie aangenomen worden dat verzoeker valt onder de uitzonderingsbepaling die voorzien is in artikel 6, lid 5 van de Schengengrenscodex, die directe werking heeft. Zoals supra aangehaald blijkt uit die bepaling dat België aan onderdanen van derde landen, die niet aan bv. de voorwaarde van een duidelijk reisdoel voldoen, maar die wel houder zijn van een verblijfsvergunning toch de toegang moet verlenen tot het Schengengrondgebied. Dit indien de derdelander een doorreis beoogt zodat hij het grondgebied kan bereiken van de lidstaat die de verblijfsvergunning heeft afgegeven. In casu is niet betwist dat verzoeker louter een doorreis naar Luxemburg beoogt.

Prima facie lijkt dan ook dat verzoeker kan gevolgd worden dat artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet wordt geschonden aangezien deze wetsbepaling enkel bepaalt dat de toegang kan worden geweigerd aan de vreemdeling die “zo nodig” geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf. In casu betwist verzoeker in het verzoekschrift inderdaad niet dat hij geen stukken kon voorleggen aangaande het door hem verklaarde doel, doch dit was niet nodig aangezien verzoeker zich nog kan beroepen op zijn Luxemburgse verblijfsvergunning.

In de nota met opmerkingen wijst verweerder er in eerste instantie op dat verzoeker zich bij de grenspolitie enkel heeft aangemeld met zijn Brits paspoort en geen melding had gemaakt van zijn geldige verblijfstitel voor Luxemburg. Hij wijst er eveneens op dat verzoeker zich niet coöperatief heeft opgesteld bij het invullen van de vragenlijst. De Raad stelt op basis van het grensverslag inderdaad vast dat dit geen kopie bevat van de Luxemburgse verblijfstitel, die verzoeker wel heeft gevoegd bij zijn verzoekschrift. De raadvrouw van verzoeker werpt ter zitting evenwel op dat hij wel uitdrukkelijk verklaringen heeft afgelegd over werk in Luxemburg en dat niet kan blijken uit de vragenlijst dat hem vragen werden gesteld in verband met een eventueel verblijfsrecht aldaar. Uit de vragenlijst die in het administratief dossier zit, blijkt prima facie inderdaad dat verzoeker zich weinig coöperatief heeft opgesteld, doch er blijkt eveneens dat geen vraag werd gesteld naar een eventueel verblijfsrecht van verzoeker als Brit in een ander Unieland. Ook uit het grensverslag blijkt niet dat verzoeker een vraag kreeg met betrekking tot een eventueel verblijfsrecht in Luxemburg, ondanks diens verklaringen over zijn bedoeling naar Luxemburg te gaan en aldaar te willen werken.

Verder stelt verweerder dat ook al zou aangenomen kunnen worden dat verzoeker zich zou kunnen beroepen op de status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord, hij laat gelden dat die rechten in casu niet gelden in België omdat begunstigten van het Terugtrekkingsakkoord enkel de rechten behouden die ze hebben opgebouwd in het gastland waar ze verblijven en geen rechten in een andere lidstaat met zich meebrengt. De status van begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord kan dus niet

worden overgedragen naar een andere lidstaat. Verweerder citeert daarbij uit de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 18 november 2020, voorafgaand aan de wet van 16 december 2020 betreffende de begunstigden van het akkoord inzake de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland uit de Europese Unie en de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie als volgt: *“De bepalingen uit het nieuwe hoofdstuk I ter zijn enkel van toepassing op begunstigden van het terugtrekkingsakkoord die in België hun recht op verblijf of hun recht als grensarbeiders hebben uitgeoefend of op familieleden van een begunstigde die overeenkomstig het terugtrekkingsakkoord het recht hebben dit familielid na de overgangperiode te vervoegen. Dit hoofdstuk is niet van toepassing op begunstigden van het terugtrekkingsakkoord die in een andere lidstaat hun status hebben verkregen.”* (Kamer, DOC 55 1644/001, p.5)

De Raad wijst erop dat het, zoals supra aangehaald, aan de Luxemburgse autoriteiten toekomt om te bepalen of verzoeker een begunstigde is van het Terugtrekkingsakkoord en of hij aldus een nieuwe verblijfsstatus op grond van dit akkoord zal verkrijgen, maar dat gedurende de aanvraagperiode, waarvan verzoeker heeft aangetoond dat die nog loopt voor Luxemburg, zijn rechten als potentieel begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord wel beschermd worden. Dit houdt prima facie onder meer in dat hij, zo lang die aanvraagperiode loopt, zich nog kan beroepen op zijn Luxemburgse verblijfstitel. Ook al kan de Raad verweerder prima facie volgen dat verzoeker op grond van die Luxemburgse verblijfstitel en zijn status als potentieel begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord verblijfsrechten ten aanzien van Luxemburg en niet ten aanzien van België kan laten gelden, kan niet voorbij gegaan worden aan het feit dat verzoeker thans prima facie louter een doorreis via België naar Luxemburg beoogt en dat conform artikel 6, lid 5 van de Schengengrenscodex dit moet toegestaan worden, als een derdelander in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning ook al wordt niet voldaan aan bv. de voorwaarde van het kunnen staven van het voorgenomen doel van de reis. Verder blijkt dat het nieuw hoofdstuk in de Vreemdelingenwet waarnaar verweerder in de nota verwijst, zoals bepaald onder artikel 47/5 van de Vreemdelingenwet, betrekking heeft op *“lang verblijf, duurzaam verblijf en het beëindigen van lang verblijf”*. Zoals gezegd, blijkt niet dat verzoeker een lang verblijf of duurzaam verblijf zou beogen op Belgisch grondgebied op basis van zijn rechten die hij als potentieel begunstigde enkel in Luxemburg heeft opgebouwd. Het enige dat verzoeker prima facie beoogt, is een doorreis naar Luxemburg.

Verweerder vervolgt in de nota dat verzoeker als Brit sedert 1 januari 2021 als derdelander wordt beschouwd en ook als dusdanig wordt behandeld, waarbij Britten voor een kort verblijf worden vrijgesteld van een visum type C maar voor een lang verblijf de procedures voor derdelanders moeten volgen. Verweerder stelt dat Britten wel met een Brits paspoort kunnen reizen naar de EU maar bij controle aan de grens moeten aantonen aan de algemene binnenkomstvoorwaarden te voldoen. Verweerder citeert vervolgens artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, stelt dat hiervan toepassing wordt gemaakt en dat dit in overeenstemming is met artikel 6 van de Schengengrenscodex waarin eveneens uitdrukkelijk in de toegangsvoorwaarde van het staven van het doel van het voorgenomen verblijf wordt voorzien. Hij stelt dat verzoeker niet ingaat op de concrete motieven inzake artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en geen schending aantoonde van dat artikel.

De Raad wijst erop dat niet wordt betwist dat verzoeker als een derdelander moet worden beschouwd, al kan evenwel geen abstractie gemaakt worden van het feit dat verzoeker als derdelander-Brit wel een potentiële begunstigde is van het Terugtrekkingsakkoord, dat bepaalde rechten met zich meebrengt, zoals supra toegelicht. Verder wijst verweerder er terecht op dat artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 6 van de Schengengrenscodex waarin ook die voorwaarde wordt opgenomen van het staven van het doel van het voorgenomen verblijf. Hij gaat evenwel voorbij aan het feit dat lid 5 van artikel 6 van de Schengengrenscodex in een uitzondering voorziet waarop verzoeker zich prima facie kan beroepen. Ook artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet in een voorbehoud gezien de terminologie *“zo nodig”*, zodat in casu gezien het voorgaande prima facie niet kan aangenomen worden dat die wetsbepaling niet geschonden is.

Het betoog in de nota doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Het eerste middel is ernstig.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3, eerste lid, 6-7° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 16 en volgende van het Koninklijk Besluit van 28 oktober 2021 houdende de nodige maatregelen van bestuurlijke politie teneinde de gevolgen voor de volksgezondheid van de afgekondigde epidemische noodsituatie betreffende de coronavirus COVID-19

pandemie te voorkomen of te beperken (hierna: het Covid-KB van 28 oktober 2021) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker licht het tweede middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing:

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“...Dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd krachtens artikel 3, eerste lid van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

[...] I: Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lidstaten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3 eerste lid, 6°/7°):

Reden van de beslissing:

Gezien de bepalingen voorzien in het Koninklijk besluit van 28 oktober 2021 houdende de nodige maatregelen van bestuurlijke politie teneinde de gevolgen voor de volksgezondheid van de afgekondigde epidemische noodsituatie betreffende de coronavirus COVID-19 pandemie te voorkomen of te beperken, betrokkene is gevaccineerd met SINOVAC, een door België niet erkend vaccin.”

De Belgische overheid preciseert niet op welke artikel zij zich baseert van het K.B. van 28 oktober 2021 houdende de nodige maatregelen van bestuurlijke politie teneinde de gevolgen voor de volksgezondheid van de afgekondigde epidemische noodsituatie betreffende de coronavirus COVID-19 pandemie te voorkomen of te beperken.

Hierdoor is het rechtsonderhorige erg moeilijk om zich rechten van verdediging uit te oefenen, hetgeen een schending van de materiële motiveringsplicht inhoudt.

De Belgische overheid oordeelt dat verzoeker had moeten in het bezit zijn van een door België erkend vaccin, hetgeen wellicht betekent dat zij oordeelt dat verzoeker in het bezit had moeten zijn van een geldig vaccinatiecertificaat.

Art 16.1 luidt als volgt: “§1. Niet-essentiële reizen naar België zijn verboden voor personen die niet beschikken over de nationaliteit van een land van de Europese Unie of van de Schengenzone, en die hun hoofdverblijfplaats hebben in een derde land dat niet is opgenomen in bijlage I bij de Aanbeveling (EU) 2020/912 van de Raad van 30 juni 2020 over de tijdelijke beperking van niet-essentiële reizen naar de EU en de mogelijke opheffing van die beperking [...]§ 2. De maatregelen bedoeld in paragraaf 1 zijn niet van toepassing op de reizigers die in het bezit zijn van een vaccinatiecertificaat, noch op de personen tot en met 17 jaar die reizen met een begeleider die in het bezit is van een vaccinatiecertificaat.”

Voormeld artikel is van toepassing op personen die niet beschikken over een nationaliteit van de EU/Schengenzone én die hun hoofdverblijfplaats hebben in een derde land. Onder een derde land wordt verstaan "een land dat niet behoort tot de Europese Unie, noch tot de Schengenzone;" (art. 1. 9°). Verzoeker heeft echter zijn hoofdverblijfplaats in Luxemburg, waar hij officieel werd geregistreerd en waar hij daadwerkelijk heeft verbleven gedurende 2021 (behoudens zijn tijdelijk reis naar het buitenland wegens het overlijden en de begrafenis van zijn moeder). Verzoeker maakt het bewijs van inschrijving alsook de stortingsbewijzen van zijn huur over. Aldus is het K.B. van 28/10/2021 niet van toepassing op verzoeker.

Verder luidt het artikel 18 K.B. 28/10/2021 als volgt: “In geval van een reis bedoeld in artikel 17, §§ 1 [Voor de reizen naar België vanuit een land dat geen deel uitmaakt van de Schengenzone] dient eenieder, vanaf de leeftijd van 12 jaar, die op het Belgisch grondgebied toekomt vanuit een grondgebied dat op de website "info-coronavirus.be" van de Federale Overheidsdienst Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen en Leefmilieu als rode zone of als zone met heel hoog risico is aangemerkt, en die geen hoofdverblijfplaats heeft in België, te beschikken over een vaccinatie-, test- of herstelcertificaat. Desgevallend is de vervoerder ertoe gehouden te controleren dat deze personen, voorafgaand aan het instappen, een vaccinatie-, test- of herstelcertificaat voorleggen. Bij gebrek aan vaccinatie-, test- of herstelcertificaat is de vervoerder ertoe gehouden het instappen te weigeren.”

Verzoeker reisde van Togo naar België. Verzoeker was echter in het bezit van een negatief testresultaat, hetgeen trouwens niet betwist wordt door de Belgische overheid.

De bestreden beslissing is manifest onwettig.”

Verzoeker wijst erop dat de gemachtigde niet heeft gepreciseerd op welk artikel van het KB van 28 oktober 2021 de gemachtigde steunt, zodat het voor hem als rechtsonderhorige moeilijk is om zijn rechten van verdediging uit te oefenen, hetgeen volgens hem een schending van de materiële motiveringsplicht inhoudt. Verzoeker is het niet eens met het standpunt dat hij alleen met een in België

erkend vaccin kon reizen. Hij citeert artikel 16.1 van het Covid-KB van 28 oktober 2021 en wijst erop dat die bepaling van toepassing is op personen die niet beschikken over een nationaliteit van de Europese Unie én die hun hoofdverblijfplaats hebben in een derde land. Nu verzoeker een hoofdverblijfplaats heeft in Luxemburg, heeft hij aldus zijn hoofdverblijfplaats niet in een derde land. Verder citeert verzoeker uit artikel 18 van het Covid-KB van 28 oktober 2021. In die bepaling wordt gesteld dat wat betreft de reizen naar België uit een derde land dat als rode zone of als zone met hoog risico is aangemerkt, eenieder vanaf de leeftijd van 12 jaar die geen hoofdverblijf in België heeft, over een vaccinatie-, test- of herstelcertificaat moet beschikken. Verzoeker stelt dat niet wordt betwist dat hij een negatief testresultaat heeft voorgelegd.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing als tweede motief bevat: “X (I) *Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art. 3, eerste lid, 6°/7°)* 2

Reden van de beslissing: . Gezien de bepalingen voorzien in het Koninklijk besluit van 28 oktober 2021 houdende de nodige maatregelen van bestuurlijke politie teneinde de gevolgen voor de volksgezondheid van de afgekondigde epidemische noodsituatie betreffende de coronavirus COVID-19 pandemie te voorkomen of te beperken, betrokkene is gevaccineerd met SINOVAC, een door België niet erkend vaccin.”

Vooreerst heeft verzoeker een punt dat het de gemachtigde toekomt te motiveren welke bepaling van het Covid-KB van 28 oktober 2021 door verzoeker niet wordt nageleefd, in het licht van de rechten van de verdediging van verzoeker. Anders dan verzoeker aanhaalt, heeft dit geen uitstaans met de materiële motiveringsplicht, doch wel met de formele motiveringsplicht. Hoe dan ook blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker weet welke de relevante bepalingen uit het Covid-KB van 28 oktober 2021 zijn, zodat hij prima facie geen belang heeft bij het aanvoeren van de schending van de rechten van verdediging.

Artikel 16, §1 van het Covid-KB van 28 oktober 2021 luidt als volgt:

“Art. 16. § 1. **Niet-essentiële reizen naar België zijn verboden voor personen** die niet beschikken over de nationaliteit van een land van de Europese Unie of van de Schengenzone, en **die hun hoofdverblijfplaats hebben in een derde land** dat niet is opgenomen in bijlage I bij de Aanbeveling (EU) 2020/912 van de Raad van 30 juni 2020 over de tijdelijke beperking van niet-essentiële reizen naar de EU en de mogelijke opheffing van die beperking. (eigen onderlijning)

Reizen zoals bedoeld in bijlage 1 van dit besluit worden beschouwd als essentieel en zijn dus toegelaten.

Voor de overeenkomstig het tweede lid toegelaten reizen is de reiziger ertoe gehouden in het bezit te zijn van een attest van essentiële reis. Dit attest wordt uitgereikt door de Belgische diplomatieke of consulaire post indien wordt aangetoond dat de reis essentieel is.

Indien gebruik wordt gemaakt van een vervoerder, is deze ertoe gehouden te controleren dat de reizigers bedoeld in het derde lid, voorafgaand aan de boarding, in het bezit zijn van dit attest. Bij gebrek aan dit attest, is de vervoerder ertoe gehouden het boarden te weigeren. De vervoerder controleert bij aankomst op Belgisch grondgebied opnieuw dat de reiziger in het bezit is van dit attest.

In afwijking van het derde lid, is een attest niet vereist indien het essentieel karakter van de reis blijkt uit de officiële documenten in het bezit van de reiziger.

Bij gebrek aan dit attest van essentiële reis of bij valse, misleidende of onvolledige informatie in dit attest, en indien het essentieel karakter van de reis evenmin blijkt uit de officiële documenten in het bezit van de reiziger, kan in voorkomend geval de binnenkomst geweigerd worden overeenkomstig artikel 14 van de Schengengrenscore of artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.” (eigen benadrukken)

De Raad herhaalt – en zoals verzoeker ook betoogt in het verzoekschrift – dat verzoeker inderdaad niet langer beschikt over de nationaliteit van een land van de Europese Unie maar dat hij wel prima facie heeft aannemelijk gemaakt dat zijn hoofdverblijfplaats in Luxemburg ligt, dat niet kan beschouwd worden als een derde land. Bijgevolg lijkt het verbod op niet-essentiële reizen naar België zoals vermeld in artikel 16 prima facie niet op verzoeker van toepassing. Verzoeker stipt vervolgens prima facie terecht aan dat uit artikel 18 van het voormelde KB blijkt dat, nu hij een reis maakt naar België komende uit een land dat geen deel uitmaakt van de Schengenzone (Togo), hij geen hoofdverblijfplaats heeft in België en dit land als rode zone wordt aangemerkt, hij moet beschikken over een vaccinatie-, test- of herstelcertificaat. Bij gebrek aan een vaccinatie-, test- of herstelcertificaat kan de binnenkomst geweigerd worden op grond van artikel 14 van de Schengengrenscore. Echter, zoals verzoeker

aanvoert, wordt niet betwist dat verzoeker een geldige recente negatieve Covidtest heeft afgelegd en hiervan een certificaat heeft voorgelegd. Verzoeker betwist niet dat het vaccin 'Sinovac' niet erkend wordt door de Belgische overheid en aldus niet tot een geldig vaccinatiecertificaat kan aanleiding geven, maar gezien het gebruik van de term "of" kan verzoeker prima facie gevolgd worden dat hij er niet toe gehouden was ook nog een geldig vaccinatiecertificaat voor te leggen. Ten overvloede blijkt uit artikel 17 van het voormelde KB dat verzoeker er ook toe gehouden was een "*Passagier Lokalisatie Formulier*" voor te leggen, wat hij prima facie ook heeft gedaan, gezien de voorgelegde stukken.

Prima facie volgt de Raad dan ook dat een schending voorligt van de artikelen 16, 17 en 18 van het Covid-KB van 28 oktober 2021.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoeker niet wordt beschouwd als een begunstigde van het Terugtrekkingsakkoord, maar als derdelander. De Raad leest hierin geen antwoord op het argument van verzoeker dat artikel 16 van het Covid-KB van 28 oktober 2021 niet-essentiële reizen verbiedt aan derdelanders die "*hun hoofdverblijfplaats hebben in een derde land*". Verweerder betwist niet dat verzoeker zijn hoofdverblijfplaats heeft in Luxemburg, dat geen derde land is.

Verder stelt verweerder dat verzoeker nog steeds drager kan zijn van het virus ondanks vaccinatie en het al dan niet gevaccineerd zijn geen uitzondering vormt op de bepalingen van het voormeld KB. Hij stipt ook aan dat verzoeker niet beschikt over een erkend vaccinatiecertificaat.

De Raad herhaalt dat verzoeker niet betwist dat hij omwille van het vaccin 'Sinovac' niet beschikt over een erkend vaccinatiecertificaat. Hij heeft evenwel met verwijzing naar de precieze bepaling van het voormeld KB gewezen op de "of"-bepaling in artikel 18 en wijst erop dat hij een recent negatief testcertificaat heeft voorgelegd. De Raad stelt vast dat dit steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Met het betoog dat verzoeker ondanks vaccinatie nog drager kan zijn van een virus, wat de Raad kan volgen, gaat verweerder evenwel niet in op het argument dat verzoeker ook een recent negatief testresultaat heeft voorgelegd dat dateert van kort voor zijn vlucht van 21 november 2021.

Vervolgens stelt verweerder dat het verzoeker vrij staat door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk mits een verklaring vrijwillig vertrek aangezien het 'Sinovac'-vaccin daar wel zou erkend worden. De Raad wijst er evenwel op dat ook al zou verzoeker vrijwillig kunnen doorreizen naar het Verenigd Koninkrijk, waarvan op zitting wordt gesteld door de raadvrouw van verzoeker dat die wens om door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk niet langer aan de orde is, en ook al zou daar eventueel wel het 'Sinovac'-vaccin erkend worden, dan nog thans de vraag voorligt of de gemachtigde op rechtmatige wijze de toegang aan verzoeker kon weigeren omwille van een het feit dat hij geacht wordt een gevaar te zijn voor de volksgezondheid op grond van artikel 3, eerste lid, 6°-7° van de Vreemdelingenwet, dat een omvorming vormt van artikel 6, 1, e iuncto artikel 14, 1 van de Schengengrenscodex en waarbij de gemachtigde zich steunt op het Covid-KB van 28 oktober 2021. Er kan niet aan voorbij gegaan worden dat de thans bestreden beslissing een terugdrijving naar Togo betreft en geen bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij verzoeker geacht wordt zich te beroepen op zijn verblijfsrecht in het Verenigd Koninkrijk als Brit.

De Raad volgt verweerder prima facie dan ook niet dat de grenscontroleambtenaar of de gemachtigde handelde conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel is in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is derhalve voldaan.

2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoeker betoogt ondermeer dat de bestreden terugdrijving leidt tot een disproportionele schending van zijn privéleven nu hij leeft en werkt in Luxemburg. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing hem zonder geldige reden de mogelijkheid weigert om terug te keren naar Luxemburg. Verder stelt verzoeker dat zijn huidige verblijfskaart als Europese burger niet meer geldig zal zijn vanaf 1 januari 2022 en hij nog niet beschikt over zijn nieuwe verblijfskaart. Bijgevolg wil hij zo spoedig mogelijk aanwezig zijn op het Luxemburgs grondgebied, zodat hij over voldoende tijd kan beschikken indien van hem nog bijkomende informatie en documenten zouden worden verwacht. Door de bestreden beslissing wordt hem daarom volgens verzoeker schade toegebracht, die moeilijk te herstellen is.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat de vage beschouwingen van verzoeker niet volstaan opdat aan de hand van concrete elementen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij de uitvoering van de bestreden beslissing wordt aangetoond. Hij stelt dat door verzoeker geen enkel concreet element wordt aangebracht. Ten onrechte lijkt verzoeker volgens verweerder ervan uit te gaan dat artikel 8 van het EVRM hem het recht waarborgt om eender waar binnen de Europese Unie te reizen, zonder te moeten voldoen aan de gebeurlijke inreisvoorwaarden. Hij wijst erop dat verzoeker "*in de nabije toekomst*" vrij via het Verenigd Koninkrijk naar Luxemburg kan reizen en dat hij ook zou hebben aangegeven tijdelijk naar het Verenigd Koninkrijk te willen terugkeren. Verder stelt verweerder dat indien verzoeker in tijdsnood zou komen om zich in regel te stellen in Luxemburg, dit niet het gevolg is van de uitvoering van de bestreden beslissing, maar van de eigen gedragingen van verzoeker, die naar eigen zeggen sedert september 2020 in het Groot Hertogdom Luxemburg zou verblijven.

De Raad kan verweerder niet volgen als zou verzoeker niets concreet voorgelegd hebben aangaande zijn privéleven in Luxemburg. Ook al kan de Raad verweerder prima facie wel volgen dat niets concreet aangaande de aangehaalde job als veiligheidsagent wordt voorgelegd, blijkt evenwel dat verzoeker vele andere stukken heeft voorgelegd teneinde zijn privéleven in Luxemburg aannemelijk te maken. Zo legde verzoeker naast zijn verblijfstitel in Luxemburg, ook het bewijs voor van een "*changement de résidence*" van Echternach naar Betrange van 23 september 2020 en het bewijs van huurgelden van 17 september 2020 tot 30 augustus 2021 aan een verhuurder te Luxemburg. Daarnaast bevat het administratief dossier ook nog een stuk aangaande een "*convention de collaboration*" met "*Adem*" als werkzoekende in Luxemburg, nog een tweede vernieuwing van een interimcontract waaruit blijkt dat verzoeker als magazijnier in Luxemburg heeft gewerkt, Luxemburgse medische voorschriften en een stuk van een Luxemburgs huurcontract. De Raad wijst er eveneens op dat hij in het kader van de UDN-procedure blijkens artikel 39/82 §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek moet voeren van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. De verwijzing naar artikel 15 van het EVRM moet aldus het Grondwettelijk Hof exemplatief en niet limitatief worden geïnterpreteerd (GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.15.2).

De Raad kan dan ook van die stukken geen abstractie maken en meent dat prima facie verzoeker zijn beschermingswaardig privéleven in Luxemburg heeft aangetoond. De Raad volgt verweerder dat artikel 8 van het EVRM niet zonder meer het recht waarborgt om eender waar binnen de Europese Unie te reizen, zonder te moeten voldoen aan de gebeurlijke inreisvoorwaarden maar verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd uiteengezet. Waar verweerder aanstipt dat verzoeker "*in de nabije toekomst*" vrij via het Verenigd Koninkrijk naar Luxemburg kan reizen, wijst de Raad erop dat er thans in de nabije toekomst veeleer een repatriëring naar Togo op basis van de bestreden terugleidingsbeslissing voorligt op 2 december 2021. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker op een bepaald ogenblik heeft aangegeven tijdelijk naar het Verenigd Koninkrijk te willen terugkeren, doch op de zitting wordt erop gewezen dat verzoeker nadien via zijn raadvrouw onderhavig UDN-beroep heeft ingediend en de wil om vrijwillig naar het Verenigd Koninkrijk te gaan wordt niet langer herhaald.

Wat betreft het argument van verzoeker dat zijn huidige verblijfskaart nog een beperkte geldigheidsduur heeft en hij er dus alle belang bij heeft zo spoedig mogelijk terug aanwezig te zijn op het Luxemburgs grondgebied teneinde nog eventuele bijkomende informatie of documenten te kunnen voorleggen in het kader van zijn aanvraag voor een nieuwe verblijfskaart, meent de Raad dat ieder redelijk denkend mens inderdaad inziet dat verzoeker er belang bij heeft op het Luxemburgs grondgebied ter beschikking te staan van de Luxemburgse autoriteiten voor eventuele bijkomende informatie. Dat de eventuele tijdsnood louter te wijten zou zijn aan verzoekers gedragingen, kan de Raad prima facie niet volgen aangezien de tijdsnood die thans zou voortvloeien uit een teruggrijping naar Togo voortvloeit uit de thans bestreden beslissing.

Verzoeker kan, gelet op voorgaande vaststellingen, gevolgd worden in zijn betoog.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.4. Er is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden zodat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 november 2021 tot afgifte van een bevel tot teruggedrijving wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES